

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

満月珈琲店の星詠み
~秋の夜長と月夜のお茶会~

แมวนักพยากรณ์
กับงานเลี้ยงน้ำชาใต้แสงจันทร์

ไม โมจิทสึกิ เขียน
พิมพ์พร คุณโสภา แปล
จิธิโระ ซากุราดะ วาดภาพปก

ก า ร อ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“พอเข้านอนแล้วแม่จะคิดถึงอนาคตจนกระวนกระวายใจไปหมด
แต่พออ่านหนังสือก็จะจดจ่ออยู่แต่เรื่องราวนั้น แปปเดียวก็หลับแล้ว
แม่เลยต้องอ่านหนังสือทุกคืน”

–ไม โมจิทสึกิ

คำนำสำนักพิมพ์

ยินดีต้อนรับสู่งานเลี้ยงน้ำชาใต้แสงจันทร์ ณ ร้านกาแฟจันทร์เต็มดวง ที่มาสเตอร์แมวและเหล่าพนักงานเหมียวจะมาเสิร์ฟขนมหวานและเครื่องดื่มสุดพิเศษให้คุณอีกครั้ง พร้อมมอบคำแนะนำจากกลุ่มดาวตามช่วงอายุของดวงดาว เพราะเราทุกคนต่างมีสิ่งที่ต้องเรียนรู้และสิ่งที่ต้องทำความเข้าใจแตกต่างกันไปในแต่ละช่วงชีวิต

เริ่มจากวัยเด็กที่เต็มไปด้วยพลังงาน เติบโตเป็นวัยรุ่นที่บางครั้งก็เจอเรื่องที่ชวนสับสน ก่อนจะเข้าสู่วัยแห่งการเรียนรู้ความสนใจใหม่ๆ รวมไปถึงความผิดหวัง ทุกครั้งที่มาถึงจุดเปลี่ยนผ่าน บางครั้งเราถูกบังคับให้ต้องเปิดใจกว้าง โอบรับความเปลี่ยนแปลงที่อาจไม่ได้ชอบใจนัก แต่ทั้งหมดนั้นก็เพื่อให้เราได้ใช้ชีวิตของตัวเองตามที่ต้องการอย่างแท้จริง

แม้จะต้องผ่านช่วงเวลาที่หัวใจอ่อนล้าและช่วงเวลาที่เจ็บปวดอยู่บ้าง แต่เมื่อได้ก้าวเข้าสู่ช่วงถัดไปของชีวิต บาดแผลและความบอบช้ำที่ผ่านมานั้น อาจเป็นบทเรียนที่ช่วยมอบพลังให้เราก้าวไปข้างหน้าได้อย่างมั่นคงยิ่งขึ้น

ชีวิตคุณเป็นของคุณคนเดียวเท่านั้น จงเชื่อมั่นเพื่อตัวเองอย่างเต็มที่ จะได้ไม่ต้องนึกเสียใจภายหลัง

สารบัญ

บทที่หนึ่ง	ดาวพฤหัสบดีกับคาสซาตาทางช้างเผือก	1
บทที่สอง	งานเลี้ยงน้ำชาดาวพุธกับพุดดิงปีเทลจูด	55
	บันทึกความทรงจำของไซโกะ มานากะ	62
บทที่สาม	ดาวศุกร์กับเค้กแอปเปิลจันทร์เสี้ยว	116
	คำสารภาพของคาโฮะ มัตสึอุระ	127
บทส่งท้าย		176

ส่งท้ายจากผู้เขียน	183
ส่งท้ายจากผู้แปล	185
เกี่ยวกับผู้เขียน	186
เกี่ยวกับผู้วาดภาพปก	187
เกี่ยวกับผู้แปล	188
อ้างอิง	189

— “ร้านกาแฟจันทร์เต็มดวง” ไม่มีทำเลที่ตั้งแน่นอน

บางครั้งปรากฏกลางย่านร้านค้าคึกคักตา บางครั้งเป็นสถานีรถไฟปลายทางหรือริมแม่น้ำเจ้าพระยา สับเปลี่ยนสถานที่ไปตามแต่ใจต้องการ

ยิ่งไปกว่านั้น ร้านแห่งนี้ไม่สอบถามความต้องการของลูกค้า พวกเราขอเสนอเมนูของหวาน อาหาร และเครื่องดื่มเลิศรสให้แก่คุณเอง

ราตรีนี้ มาสเตอร์แมวสามสีร่างใหญ่คงจะเตรียมเมนูแสนพิเศษเอาไว้ ณ ที่ใดสักแห่งเหมือนเคยแน่ๆ

บทที่หนึ่ง

ดาวพฤหัสบดีกับคาสซาดาวหางช่วงเพือก

— ฉันเริ่มอ่านหนังสือเพราะนอนไม่หลับในคืนหนึ่งของฤดู
ใบไม้ร่วง

คืนนั้นฉันทำทุกอย่างก่อนเข้านอนเหมือนทุกวัน
ฉันป็นขึ้นเตียงแล้วหนุนหมอน ห่อตัวด้วยผ้าห่มขนหนูผืนนุ่ม
แล้วจัดผ้าฉวมให้เข้าที่

สบายตัวสบายใจเป็นที่สุด

ย่างเข้าสู่เดือนกันยายนแล้ว ไร่ร้อนที่คิดว่าจะไม่มีวันสิ้นสุด
จางหายไปโดยไม่รู้ตัว ในที่สุดก็ไม่ต้องเปิดเครื่องปรับอากาศแล้ว
ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังพลิกตัวไปมา

ผลอเบ๊บเดียวฤดูร้อนปีนี้ก็ผ่านพ้นไป ทุกคนทำอะไรในช่วง
วันหยุดฤดูร้อนที่ผ่านมานะ

“ทุกคน” ที่ว่านี้ไม่ได้หมายถึงเพื่อนหรือคนรู้จัก แต่หมายถึง
คนอื่น ๆ ในสังคม ฉันนึกสงสัยขึ้นมาว่า “ทุกคน” ทำอะไรกันบ้าง
จึงเอื้อมมือไปหยิบสมาร์ตโฟน

ซึ่งไม่ใช่การตัดสินใจที่ดี

พอเล่นโซเชียลมีเดียก็ได้เห็นภาพสวย ๆ น่าสนุกมากมายโผล่
ขึ้นมาไม่หยุดหย่อน

น่ากินจัง น่าสนุกจัง ในช่วงที่คิดเช่นนั้นก็นับว่ายังดี

แต่เมื่อใดที่ความเหงาเบาบางพัดผ่านจิตใจ เมื่อนั้นเราควร
หยุดเล่นโซเชียลมีเดีย

แม้จะรู้ดีแก็ใจ แต่เมื่อเห็นชีวิตดี ๆ ของคนอื่นมากเข้า ความ
อิจฉาก็ตรงเข้าจู่โจมจนปวดใจ

กว่าจะรู้ตัวก็สายไปเสียแล้ว มีแต่ความซุนซ่องหมองใจคับอก
จึงคิดได้ว่าควรวางโทรศัพท์และขมตานอน

นอนเถอะ นอนดีกว่า

ไม่รู้เพราะอะไร ยิ่งคิดว่าต้องนอนจะยิ่งทำให้นอนไม่หลับ
ยิ่งตั้งใจว่าจะต้องหลับให้ได้จะยิ่งตาสว่าง

ฉันใช้ชีวิตมาสี่สิบห้าปี นอนไม่หลับมาไม่รู้กี่หน ถึงอย่างนั้น
ก็ยังบังคับตัวเองว่า “ต้องนอนให้หลับ” ทุกครั้ง ไม่รู้จักเรียนรู้
เอาเสียเลย

ความร้อนใจจะนำไปสู่ผลลัพธ์ตรงกันข้าม

จริงสิ ในเวลาที่นอนไม่หลับเช่นนี้ “การนับแกะ” อาจได้ผล
จะได้จดจ่ออยู่กับการนับจำนวนแกะจนลืมความคิดที่ว่า ‘ต้องหลับ
ให้ได้’...

ฉันทำตามวิธีที่สืบทอดมาจากคนรุ่นก่อนและเริ่มนับแกะ
จินตนาการภาพฟาร์มที่มีวัวเตี้ยๆ อยู่ตรงกลาง กำลังจะเริ่ม
นับแกะที่กระโดดข้ามรั้ว —

“แกะหน้าตาเป็นยังไงนะ”

นึกภาพแกะไม่ค่อยออก

ฉันเกือบเลิξηหาภาพแกะแล้ว แต่ยังมือไว้ได้ทัน

ถ้าหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาก็จบเห่ แม้จะเห็นภาพแกะแล้ว
ก็คงไม่เลิกเล่นง่าย ๆ

ฉันนอนกางแขนขาบนเตียงและมองเพดาน

“ก่อนหน้านี้เล่นโซเซียลมีเดียไปก็ไม่รู้สึกอะไรแท้ ๆ...”

เวลาเห็นภาพผู้คนสนุกสนาน ฉันจะดีใจไปกับเขา นี่ฉัน
ถูกความรู้สึกแสบกลืนกินตั้งแต่เมื่อไรกัน

“ตั้งแต่ออกจากงาน...หรือเปล่าล่ะ”

ใช่แล้ว สมัยยังทำงานฉันไม่มีเวลานั่งเล่นโซเซียลมีเดียแบบนี้
หรอก

ชีวิตตอนนั้นช่างรีบเร่ง วุ่นวาย และมีความหมาย

เวลาเปิดโซเซียลมีเดียมาเห็นรูปคาเฟ่สวยๆ หรือสถานที่ที่
ฉันจะคิดว่า ‘ดีจัง ได้หยุดเมื่อไร ลองไปบ้างดีกว่า’ เพียงเท่านั้น

โชคดีที่แม่บ้านฉันจะไม่ได้อยู่ในเมืองใหญ่ แต่ก็มีคาเฟ่เก๋
มากมาย

ทัศนียภาพเลิศล้ำไม่แพ้แหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ

วกกลับมาที่ประเด็นเดิม สรุปว่าตอนนี้ฉันว่างมากจนมีเวลา
คิดแ่ลบ หรือหากจะเจาะลึกกว่านั้นคงกล่าวได้ว่าฉันไม่เหนื่อย
งนอนไม่หลับนั่นเอง

การมีเวลาเหลือเฟือไม่ใช่เรื่องดีเสมอไป

ต้องนอนจริงๆ แล้ว ฉันถอดผ้าห่มต่างหมอนข้างแล้วหลับตา
แน่น

พลิกตัวไปมาอยู่สักพักก็ยังไม่หลับ

“...นอนไม่หลับแฮะ”

ผิบนอนอยู่อย่างนี้ต่อไปก็เสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์

ฉันเลิกขมตานอนแล้วลงจากเตียง ก่อนจะเดินออกจากห้อง
บ้านของฉันเป็นบ้านเดี่ยวที่ค่อนข้างเก่า

บนชั้นสองมีแค่ห้องของฉันและห้องของแม่ที่อยู่ฝั่งตรงข้าม
โดยมีทางเดินคั่น

— ครอบครัวเรามีกันแค่แม่ลูกมาแต่ไหนแต่ไร

ฉันเปิดประตูห้องแม่เอาไว้เพื่อให้อากาศถ่ายเท

ดังนั้นแม้จะไม่ตั้งใจมองก็เห็นเตียงไร้พูกกับลังกองพะเนิน
ห้องนั้นรกรุงรังไม่ได้รับการจัดระเบียบ

ช่วงแรกๆ ฉันขยันเก็บกวาดห้อง แต่เครื่องปรับอากาศในห้องแม่เสีย ฉันจึงตั้งใจจะกลับมาเก็บหลังพ้นช่วงฤดูร้อนไปแล้ว

“ไหนๆ ก็นอนไม่หลับ ไปเก็บของต่อดีกว่า”

แม้จะตึกแล้ว ฉันก็ยังม่แ่ใจจะทำงาน สงสัยติดมาจากสมัยยังทำงานกะม้ง

ฉันเปิดไฟห้องแม่แล้วก้าวเข้าไป

เมื่อลองแ้ม้ล้งดูก็พบหนังสือที่อัดแน่นอยู่ด้านใน

“เยอะจริง...”

แม่ฉันเป็นนักอ่านตัวยง แต่แม่อ่านแบบหยิบเล่มไหนได้ก็อ่าน ครั้นจะนิยามว่าแม่เป็นคน “รักหนังสือ” ก็พูดได้ไม่เต็มปาก

ฉันคิดว่าแม่แค่เสพติดการอ่านตัวอักษรมากกว่า

ไม่สิ นั่นอาจเป็นวิธีทำให้ใจสงบก็เป็นได้

‘พอเข้านอนแล้วแม่จะคิดถึงอนาคตจนกระวนกระวายใจไปหมด แต่พออ่านหนังสือก็จะจดจ่ออยู่แต่เรื่องราวนั้น แป๊บเดียวก็หลับแล้ว แม่เลยต้องอ่านหนังสือทุกคืน’

แม่ชอบพูดอย่างนั้น

ดังนั้นแม่จึงอ่านหนังสือตลอดเวลาที่ป่วย จวบจนวาระสุดท้ายของชีวิต

แม่ยืมหนังสือมาจากห้องสมุด กระนั้นก็ยังม่พอใจ จึงซื้อเล่มใหม่มาเพิ่มเรื่อย ๆ

“เลยมีหนังสือเป็นกะตักอย่างนี้สินะ”

ราวกับภูเขาหนังสือก็มีปาน

ทั้งที่มีหนังสือมากมาย แต่กลับมีเพียงไม่กี่เล่มที่ฉันเคยอ่าน

แม้มีหนังสือเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ ต่างจากฉันที่เอาแต่ทำงานงๆ และยุ่งอยู่กับการใช้ชีวิต การอ่านหนังสือนับว่าเป็น

งานหินที่เดียว

หากไม่พร้อมทั้งกายและใจ ฉันก็ไม่คิดอยากอ่านหนังสือ

“ว่าแต่ควรทำยังไงกับหนังสือพวกนี้ดีนะ”

คัดแยกหนังสือที่จะขายกับหนังสือที่จะเก็บดีกว่า ยกให้เพื่อน
ที่เป็นหนอนหนังสือบ้างก็คงดี เอาเป็นว่าลองคัดดูก่อนแล้วกัน

ฉันหยิบหนังสือออกจากลังมาเรียงบนพื้น

ทำไปได้สักพักก็เริ่มซีเกียจ

“ใช่เรื่องที่ต้องทำกลางดึกไหมเนี่ย”

มาพูดเอาป่านนี้ก็ออกจะช้าไปหน่อย

ฉันก้มมองกองหนังสือที่แยกไว้ ก่อนจะชะงักเมื่อสะดุดตากับ
ชื่อเรื่องที่เคยเห็น

โมโมะของมิซาเอิล เอ็นได้¹

“คิดถึงจัง...”

แม่ชอบเรื่องนี้มาก

หากถามว่ามากขนาดไหน ก็มากถึงขั้นตั้งชื่อลูกสาวอย่างฉัน
ว่า “โมโมกะ”

ฉันเองก็ชอบหนังสือเรื่องนี้และเคยอ่านอยู่บ่อยครั้งสมัยยังเด็ก
ทว่าตั้งแต่โตมาก็ไม่ได้อ่านอีกเลย

อ่านสักหน่อยดีไหมนะ

นานแล้วที่ไม่รู้สึกอยากอ่านหนังสืออย่างนี้ ฉันดีใจนิดๆ

ไหนๆ ก็จะอ่านแล้ว ไปนั่งอ่านที่โซฟาดีกว่า ฉันลงไป
ชั้นหนึ่งแล้วเปิดประตูห้องนั่งเล่น

ห้องนั่งเล่นบ้านเราเชื่อมกับห้องกินข้าว

¹ Michael Ende (ค.ศ. 1929 - 1995)

ห้องที่อยู่ติดกับห้องนั่งเล่นคือห้องแบบญี่ปุ่น ในห้องกินข้าว มีโต๊ะกับเก้าอี้สี่ตัว ส่วนในห้องนั่งเล่นมีโซฟาสำหรับสามคน เดิมที หน้าโซฟาเคยมีโต๊ะตัวเล็กวางอยู่ แต่ฉันย้ายไปไว้ตรงมุมห้องแบบ ญี่ปุ่นแล้ว

ฉันวางป้ายบูชาของแม่ไว้บนนั้นและทำเป็นหิ้งบูชาแบบง่าย ๆ
ฉันนั่งเหยียดขาบนโซฟาแล้วเปิดหนังสือ

— นี่คือเรื่องราวแสนอัศจรรย์ของโจรขโมยเวลากับเด็กหญิง
ผู้ทวงคืนเวลาที่ถูกริบชิงไปกลับคืนสู่มนุษยชาติ

นั่นคือประโยคแรก

หนังสือเรื่องนี้เริ่มต้นแบบนี้หรือไม่

ฉันอ่านเรื่องนี้ครั้งสุดท้ายตอนอยู่ประถม เท่ากับว่าผ่านมา
มากกว่าสามสิบปีแล้ว ช่างน่าเศร้าที่ความจำฉันแยจนจำข้อความ
ในหนังสือไม่ได้เลย ขณะเดียวกันก็ช่างน่าตื่นตื้นตันที่ได้อ่านด้วย
ความรู้สึกเหมือนเพิ่งอ่านครั้งแรก

เรื่องราวเริ่มต้นด้วยการบรรยายเมืองที่โมโมอาศัยอยู่

ครั้งหนึ่งเมืองนี้เคยครึกครื้นอยู่เสมอ เพราะมีทั้งพระราชวัง
ของพระราช อาวามงดงาม และโรงละครขนาดใหญ่ที่สร้างอัศจรรย์
เป็นรูปวงกลม

ทว่าเมื่อกาลเวลาผันผ่านนานวัน พระราชวังและอารามต่าง
เสื่อมโทรมพังทลาย มีเพียงโรงละครเท่านั้นที่ยังคงสภาพเดิม

ตัวเอกอย่างโมโมอาศัยอยู่ในห้องเล็ก ๆ ในโรงละครที่ถูกทิ้งร้าง
โมโมผู้นี้ออกจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าไม่มีใครรอบครัว

แม้จะไม่มีสิ่งที่คนส่วนใหญ่มี แต่เธอกลับมีความสามารถ

พิเศษที่คนอื่นไม่มี

นั่นคือ “การรับฟังด้วยความตั้งใจและเอาใจใส่” —

ฉันผุดขึ้นมาขณะอ่าน

นวนิยายถึงความรู้สึกเมื่อครั้งยังเป็นเด็ก

‘ถ้าเรามีความสามารถพิเศษบ้างก็ดีสิ’

นั่นคือสิ่งที่ฉันคิดตอนอ่านเรื่องนี้

สำหรับนิยายแฟนตาซี ความสามารถในการ “รับฟังผู้อื่น”

ไม่ใช่พลังเหนือจินตนาการและออกจะธรรมดา

แต่ความสมจริงนั้นก็ทำให้คนอ่านคิดว่า “ตัวเองก็ทำได้”

ความคิดถึงอดีตทำให้ฉันวางหนังสือไม่ลง

รู้ตัวอีกทีก็พบว่าตัวเองกำลังเปิดหนังสือไม่หยุด

ตอนที่อ่านจบก็เห็นแสงแดดยามเช้าส่องผ่านช่องว่างของ
ผ้าม่านเข้ามาพอดี

แม้จะปวดตาและเมื่อยไหล่ แต่ฉันก็พึงพอใจเหมือนเพิ่งดู
ภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์จบ

ฉันหันหลังให้ดวงอาทิตย์ยามรุ่งอรุณ เดินกลับเข้าห้องตัวเอง
ก่อนจะหลับเป็นตาย

นับจากวันนั้นมา ฉันไล่อ่านหนังสือของแม่ไปเรื่อย ๆ

ในลังกระดาษอัดแน่นด้วยหนังสือหลากหลายประเภท มีทั้งเรื่องที่
ชวนให้คิดถึงเหมือนโมโมะ หนังสือออกใหม่ นิยายแนวแฟนตาซี
แนวลึกลับ แนวโรแมนติก ไปจนถึงหนังสือประวัติศาสตร์

มีจำนวนมากจนแทบจะกินที่ทั้งห้อง

ก่อนหน้านี้ไม่นานฉันยังรู้สึกว่ามันเป็นภาระน่ารำคาญ แต่
ตอนนี้ฉันกลับสนุกกับการอ่านหนังสือ ทุกเล่มจึงกลายเป็นสมบัติ
ของฉัน

คืนหนึ่งฉันนอนไม่หลับ จึงถือหนังสือเดินลงไปยังห้องนั่งเล่น
อย่างเบิกบาน

รู้สึกเหมือนใช้การนอนไม่หลับเป็นข้ออ้างในการอ่านหนังสือ
ได้รู้ๆ น่าแปลกใจตัวเองอยู่เหมือนกัน

เมื่อนั่งลงบนโซฟา ฉันก็เห็นหิ้งบูชาแม่ในห้องแบบญี่ปุ่น
ตอนนี้อยู่ในช่วงฮิกัง² พอดี ฉันจึงประดับดอกไม้เอาไว้มากกว่า
ปกติ

แม่ยิ้มอย่างสงบนิ่งอยู่ท่ามกลางดอกไม้เหล่านั้น

“แม่คะ...ตอนนี้หนูติดหนังสือเหมือนแม่แล้วนะ”

ฉันพูดกับรูปแม่แล้วเปิดหนังสือ

เพื่อนคู่ใจในคืนนี้คือหนังสือที่ชื่อความลับ

แต่งโดยเคโกะ ฮิगाชิโนะ³

อย่างที่รู้กัน เขาคือนักเขียนมือทองเจ้าของหนังสือขายดี
มากมาย แม้แต่ฉันที่ไม่ค่อยอ่านหนังสือยังเคยอ่านผลงานของเขา
มาแล้วหลายเล่ม แต่ยังไม่เคยอ่านเล่มความลับ

ตัวเอกคือมนุษย์เงินเดือนคนหนึ่ง รถบัสที่ภรรยาขับลูกสาว
นั่งพลัดตกเขา ภรรยาเสียชีวิต ส่วนลูกสาวอยู่ในภาวะโคม่า
ลูกสาวลืมนาทีในคืนที่จัดงานศพภรรยา ทว่าคนที่อยู่ในร่างนั้น
กลับเป็นภรรยาของเขา

ภรรยาที่เสียชีวิตไปแล้วมาอยู่ในร่างของลูกสาวผู้รอดชีวิต
ทว่าลูกสาวกลับหายไป ตัวเอกสับสน แต่ก็ใช้ชีวิตกับภรรยาในร่าง

² คนญี่ปุ่นเชื่อว่าวิญญาณจากปรภพจะมาเยือนโลกในช่วงวันตรียุสต์
(ช่วงมีนาคม) และสารทวิษุวัต (ช่วงกันยายน) จึงมีการจัดพิธีสวดและไหว้สุสาน

³ Keigo Higashino (ค.ศ. 1958 - 2026)

ของลูกสาวต่อไป —

ฉันอ่านเรื่องนี้จบอย่างรวดเร็ว

สำนวนการเขียนเป็นเลิศ อีกทั้งยังทำให้อยากรู้ว่าจะเกิดอะไร
ต่อจนมือพลิกหน้ากระดาษไม่หยุด

ความรู้สึกอันรุนแรงราวกับพายุเข้าใส่หลังอ่านจบ
บรรยายไม่ถูกเลยว่ารู้สึกอย่างไร

“เรื่องนี้สุดยอดเลยแฮะ...”

ฉันค่อย ๆ เอื้อมมือไปหยิบสมาร์ทโฟน

หลังอ่านหนังสือจบแต่ละเล่ม ฉันจะเสิร์ชดูความคิดเห็นของ
คนอื่น

‘ตอนจบช็อกมาก! ถึงกับกลืนน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่’

‘ตอนท้ายร้องไห้ไม่หยุดเลย’

ความเห็นส่วนมากเป็นไปในทำนองนั้น

อย่างที่ทุกคนบอกเป็นเสียงเดียวกัน ตอนจบนั้นเรียกน้ำตา

จริง ๆ

ขอบตาของตัวเองก็ร้อนผ่าว

หากเป็นก่อนหน้านี้ฉันอาจจะร้องไห้อย่างหนักไปแล้ว

“เพราะแก่แล้วละมัง...”

ตอนนี้ฉันร้องไห้ไม่ออกแล้ว

ไม่ว่าจะประทับใจหรือเศร้า น้ำตาก็ไม่ไหลออกมา

ในงานศพแม้ยังไม่ร้องด้วยซ้ำ

ฉันปรับอารมณ์ใหม่แล้วเริ่มพิมพ์ข้อความ

“เดี๋ยวจะลืมเสียก่อน...”

ฉันเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือลงในโซเชียลมีเดีย

ฉันเขียนเพื่อบันทึกความทรงจำมากกว่าจะบอกให้ใครรู้ ถึง

อย่างนั้นก็เขียนโดยไม่เปิดเผยเนื้อหาส่วนสำคัญเพื่อให้ไม่สပอยล์
คนที่ยังไม่ได้อ่าน

ฉันโพสต์ด้วยความอึดอึดใจ ก่อนที่สมารตโฟนจะส่งเสียง
ดังตึง

‘ฉันเห็นโพสต์แล้วนะคะ ฉันเองก็ชอบเรื่อง ความลับมาก
เหมือนกัน ตอนอ่านนี่ร้องไห้สะอึกสะอื้นเลยคะ’

นั่นคือข้อความจากรุ่นน้องที่เคยทำงานด้วยกัน

ฉันยิ้ม แต่แล้วข้อความต่อมาก็ทำให้อายยิ้มแข็งค้างไป

‘คุณมานานะไม่กลับมาทำงานหรอคะ พวกเราทุกคนรออยู่นะ’

ฉันไม่รู้จะตอบอย่างไรจึงส่งสติ๊กเกอร์ที่มีคำว่า “ขอบคุณนะ”

ไปแทน

ฉันถอนหายใจเฮือกแล้วแหงนหน้ามองเพดาน

“นั่นสินะ ต้องทำงานได้แล้ว...”

แม้จะรู้ดี ฉันก็ยังปลุกใจให้กระตือรือร้นไม่ได้

ตั้งใจจะเข้านอนแล้วแท้ ๆ แต่พอเห็นข้อความจากรุ่นน้อง
จิตใจก็สับสนปั่นป่วน แบบนี้ถึงจะปอนอนก็คงนอนไม่หลับแน่

ฉันเอื้อมมือไปหาหนังสืออีกเล่มที่หยิบติดมือมาเผื่อด้วย

อ่านไปได้สักพักท้องก็ร้องโครก ดึงฉันกลับสู่โลกแห่งความ

เป็นจริง

ฉันไล่สายตาไปตามตัวหนังสือเพื่อให้ลืมว่าท้องว่าง แต่เสียง
ท้องร้องกลับดังขึ้นทุกที

“หิวจนอ่านไม่เข้าหัวเลย”

ฉันวางหนังสือแล้วลุกไปเปิดตู้เย็น

“อา โลงโຈ้งเลยแฮะ...”

ถ้ามีนมก็ตั้งใจว่าจะเอามาอุ่นดื่มอยู่หรอ...

คืนนั้นนอนเลยดีกว่า

ฉันปิดตู้เย็นพร้อมถอนหายใจเบา ๆ

ตอนนั้นเองก็ได้ยินเสียงแกรก ๆ เหมือนมีอะไรหลุดกระຈก ฉันตกใจจนสะดุ้งเฮือก

แต่เมื่อรู้ว่าต้นเสียงคืออะไรก็ผุดขึ้นมาแล้วเดินไปทางประตูกระຈก

ฉันแหวกผ้าม่านและพบแมวลายเสือสีส้มตัวหนึ่งอยู่ตรงระเบียง

มันร้องเหมียวเบา ๆ ทันทีที่เห็นฉัน

“คุจัง...”

มันคือแมวที่ชอบมาป้วนเปี้ยนอยู่แถวนี้ มีลายเสือพาดผ่านขนสีส้มอมน้ำตาลทั้งตัว ยกเว้นตรงปลายเท้าที่เป็นสีขาวเหมือนสวมถุงเท้า ฉันจึงเรียกมันว่า “คุจัง”⁴

แม่เตรียมอาหารและน้ำไว้ให้มันแม่ไม่คิดจะเลี้ยง มันจึงแะเวียนมาบ่อย ๆ

“แม่ ให้อาหารมันทั้งที่ไม่คิดจะเก็บมาเลี้ยงอย่างนี้ ออกจะไร้ความรับผิดชอบไปหน่อยหรือเปล่า”

ฉันบ่นเป็นประจำ

“แมวตัวนี้อาจเป็นอิสระนี่จะ ถ้าถูกคนเก็บไปเลี้ยงก็น่าสงสารออก”

แม่ตอบ

แมวเป็นสิ่งที่ชีวิตที่รักอิสระ การขังไว้ในบ้านเพื่อดูแลเพราะ

⁴ คำว่าคุงเท้าในภาษาญี่ปุ่นคือคำว่าคุตสึชิตะ จึงนำพยางค์แรกมาตั้งชื่อเป็น “คุจัง”

เห็นว่าน่าสงสารคือการสนองอิตตาของมนุษย์—แม่ยื่นกรานอย่างนี้
 ดังนั้นแม่จึงให้อาหารแมวจรจัดทุกตัวที่แวะเวียนมาโดยไม่ลังเล

เหตุผลของแม่พอจะฟังขึ้นอยู่บ้าง กระนั้นฉันก็ยังตะขิด-ตะขวงใจอยู่ดี

ฉันมองเจ้าแมวใช้ขาน้ำตะกุกตะกักพลางร้องเหมียว สงสาร
 มันจับใจ

เข้าใจแล้วว่าทำไมแม่ถึงทำใจไม่ให้อาหารมันไม่ได้

แต่ไม่ว่าจะอยากหรือไม่อยากให้ ฉันก็ไม่มีอะไรจะให้มันอยู่ดี

“ขอโทษนะ คุณจิง ตอนนี้ไม่มีอาหารเลย”

เมื่อบอกอย่างนั้น เจ้าแมวก็นั่งเหมียว

ดูท่าว่าคำตอบนั้นจะไม่ได้แปลว่าเข้าใจแล้ว

มันจ้องฉันโดยไม่มีท่าทีจะจากไป

“ถึงจะจ้องกันอย่างนั้นก็ไม่มีอะไรจะให้จริง ๆ...”

ทันใดนั้นฉันก็นึกขึ้นได้ว่าช่วงกลางวันของวันนี้ค่อนข้างร้อน

ช่วงนี้อากาศเย็นสมเป็นฤดูใบไม้ร่วงแล้ว แต่เมื่อกลางวัน
 อุณหภูมิสูงขึ้น ร่างกายย่อมปรับตัวได้ยาก พอมาลองนึกดู เมื่อ
 ปีก่อนมีคนจำนวนไม่น้อยเป็นฮีตสโตรกแม้จะผ่านฤดูร้อนไปแล้ว

บางทีคุณจิงอาจจะหิวน้ำ เคยได้ยินจากที่ไหนสักแห่งว่าการ
 ขาดน้ำจะทำให้แมวสุขภาพแย่่มาก

ฉันหยิบชามซูชิใบเล็กออกมาจากตู้เก็บภาชนะ เทน้ำลงไป
 และวางไว้ตรงหน้ามัน

เจ้าแมวเลียน้ำทันทีอย่างรู้เท่าที่ระแวง ฉันนั่งลงตรงระเบียง
 บ้านและมองมัน

มันเลียน้ำดังแผลลิบ ๆ หยดน้ำเกาะพราวเต็มใบหน้า

เมื่อตื่นน้ำจันทน์พอใจ คุณจึงก็เลียปากแล้วเดินจากไปอย่าง
ปราดเปรียว

“แค่หิวน้ำจันทน์จริงๆ หรือเนี่ย...”

เรียกร้องสิ่งที่ต้องการ พอใจแล้วก็จากไป

แมวช่างซื่อตรงต่อสัญญาชตาญญาณของตนเองจนน่าอิจฉา

“เหมือนพ่อเลย”

ฉันหัวเราะหึๆ แต่แล้วกลับรู้สึกขำไม่ออกจนต้องกัดปาก

เหม่อมองไปทางสวนขนาดเล็ก

ก่อนจะสังเกตเห็นว่าด้านนอกสว่างกว่าปกติ

เมื่อเงยหน้ามองก็เห็นดวงจันทร์ดวงใหญ่ลอยเด่นบนฟ้า

ช่างเป็นจันทร์เพ็ญที่ — กลมโตสวยงามเหลือเกิน

ฉันมองดวงจันทร์อย่างชื่นชม แต่แล้วท้องก็ร้องโครก

โหนๆ คื่นนี้ดวงจันทร์ก็งดงามถึงเพียงนี้แล้ว

เริ่มหิวขึ้นมาจริงๆ แล้วสิ

“ออกไปหาอะไรกินดีกว่า”

ฉันลุกขึ้นยืน

★

ทันทีที่ออกจากบ้านก็ได้กลิ่นลมทะเล

ฉันมองแนวชายฝั่งและเห็นโรงแรมขนาดใหญ่ตั้งเรียงกัน

ผู้คนคงยังไม่เข้านอน หน้าต่างหลายบานจึงยังสว่างอยู่

นี่คือทิวทัศน์ของเกาะอาวาจิที่ฉันเห็นมาตั้งแต่จำความได้

บ้านของฉันตั้งอยู่ฝั่งตะวันตกของเกาะ เพื่อนที่อยู่นอกเกาะ

เคยถามฉันว่า “หากจะไปพักที่อาวาจิ ควรไปฝั่งตะวันออกหรือ

ตะวันตก”

ฝั่งตะวันออกจะได้เห็นอาทิตย์ขึ้นอันตราตรึงใจ ส่วนฝั่งตะวันตกจะได้เห็นอาทิตย์อัสดงทั้งดงาม

“ถ้าอยากดูดวงอาทิตย์ขึ้นให้ไปฝั่งตะวันออก ถ้าอยากดูดวงอาทิตย์ตกให้ไปฝั่งตะวันตก”

นั่นคือคำตอบของฉัน

สรุปว่าฉันแนะนำทั้งคู่ แล้วแต่ใครจะชอบแบบไหนมากกว่า เกาะอาวาจิเป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยมมานานแล้ว แต่ระยะหลังมานี้มีการสร้างที่เที่ยวที่ได้รับความนิยมอย่างมาก รวมถึงมีร้านอาหารสวย ๆ มาเปิด ทำให้คนมาเที่ยวกันมากขึ้น

“จริงสิ มีร้านขนมปังที่เปิดถึงช่วงดึกด้วยนี่นา”

ถ้าจำไม่ผิดน่าจะอยู่ฝั่งตะวันออก

ฉันขี่สกูตเตอร์จากฝั่งตะวันตกไปยังฝั่งตะวันออก

พอออกห่างจากชายฝั่ง ทิวทัศน์ก็เปลี่ยนเป็นบ้านเรือนแถบชนบทแบบที่พบเห็นได้ทั่วไป

แถวบ้านฉันมีโรงเรียนกับโรงเรียนอนุบาล ช่วงกลางวันจึงเสียงดังครึกครื้น แต่ทว่าเมื่อถึงตอนค่ำกลับเงียบเชียบราวกับเสียงเจี๊ยวจ๊าวเมื่อตอนกลางวันเป็นเรื่องโกหก

ขณะที่สกูตเตอร์ผ่านโรงเรียนอนุบาลที่ปิดไฟจนมืดสนิท ฉันก็ยิ้มด้วยความคิดถึง

ฉันเคยเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้

แม้จะไม่ได้เรียนจนจบเพราะต้องย้ายไปศูนย์เด็กเล็ก⁵ แทน

⁵ เนิร์สเซอร์ที่รับดูแลเด็กเล็กที่ผู้ปกครองต้องไปทำงานหรือไม่สามารถดูแลเด็กช่วงกลางวัน ไม่เน้นการเรียนการสอนเท่าโรงเรียนอนุบาล

ก็ตาม

ครูที่โรงเรียนอนุบาลใจดีมาก แถมฉันยังมีเพื่อนเยาะเย้ยฉันจึงไม่อยากย้ายไปศูนย์เด็กเล็ก ถึงกระนั้นก็มีเหตุจำเป็นที่ทำให้ฉันไม่อาจอแงเอาแต่ใจได้

ยังจำวันนั้นได้อย่างชัดเจน

ณ ห้องนั่งเล่นที่แสงแดดยามเย็นสาดส่อง —

พอนั่งอยู่บนโซฟา ส่วนแม่พับผ้าที่ซักแล้วอยู่ในห้องแบบญี่ปุ่นที่อยู่ติดกัน

ฉันเล่นอยู่ตรงทางเดินและมองเข้าไปในห้องนั่งเล่นโดยไม่ได้คิดอะไร

“ทุกคนจากไปติด ๆ กันเลย ถึงการเฝ้าดูแลและเที่ยวไปโรงพยาบาลจะลำบากก็เถอะ แต่พอทุกอย่างจบลงพร้อมกันก็รู้สึกโหวง ๆ เหมือนกันนะ”

ปูย่าตายายของฉันเสียไปในช่วงที่ฉันอยู่อนุบาลนี้เอง

คนที่จากไปเป็นคนสุดท้ายคือปู่

ตอนนี้ น่าจะเป็นช่วงหลังจากปู่จากไปครบสี่สิบเก้า⁶ วันพอดี

น้ำเสียงของแม่ฟังดูอ่อนแรง

พอนั่งฟังอยู่บนโซฟาเงียบ ๆ แต่แล้วจู่ ๆ กลับผุดลุกขึ้นและทรุดตัวลงคุกเข่าขอขมาต่อหน้าแม่

“เอ๊ะ เป็นอะไรไปคะคุณ”

แม่มองพ่ออย่างตกตะลึง

ฉันรู้สึกวุ่นวายน้ำเสียงของแม่ในตอนนั้นฟังดูสับสนระคนดีใจ

⁶ ชาวญี่ปุ่นเชื่อว่าวิญญาณยังวนเวียนอยู่ในโลกสี่สิบเก้าวันก่อนจะไปโลกหน้า จึงมีการจัดพิธีครอบในววันนี้

แม่คงคิดว่าพ่อกำลังขอโทษที่ทำให้ลำบากมาเสียนาน ฉัน
ที่แอบมองอยู่ก็คิดว่า ‘พ่อกำลังขอขอบคุณแม่’ เช่นกัน
ทว่าความจริงกลับไม่ใช่อย่างนั้น
“ขอโทษด้วย เราแยกทางกันเถอะ”
แม่ถามกลับอย่างตกใจ
“หมายความว่ายังไง”
“ฉันอยากอยู่คนเดียว ขอโทษจริงๆ เราเลิกกันเถอะ”
แม่ฟังแล้วรีบไปพักใหญ่
หลังจากโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ฉันย้อนคิดถึงสถานการณ์นี้
ครั้งแล้วครั้งเล่า

หากสามีพูดอย่างนี้ ฉันจะมีปฏิกิริยาอย่างไรกัน
ผู้หญิงคนอื่นๆ เเล่จะทำอย่างไร —
ปฏิกิริยาของแม่นับว่าปกติและถูกต้องที่สุด
ตอนแรกแม่นิ่งอึ้ง จากนั้นจึงถามว่าหมายความว่าอย่างไร
เหตุผลคืออะไร ด้วยเสียงสั่นเครือแต่ยังเยือกเย็น เมื่อพ่อเอาแต่
ยืนกรานท่าเดียวว่า “อยากเลิก” โดยไม่บอกเหตุผล แม่ก็โกรธจัด
ราวกับเปลวเพลิงที่ลุกไหม้

“จะให้ฉันยอมรับได้ยังไง!”
แม่ลูกพรอดพร้อมแผดเสียงสนั่น
ฉันที่ยังเด็กได้แต่กลืนหายใจขณะเฝ้ามองสถานการณ์
ไม่ว่าแม่จะจี้ถามหรือด่าทอแค่ไหน พ่อก็ก้มตัวโน้มรับเหมือน
เต่าและไม่เถียงแม้แต่คำเดียว
หลังจากนั้นทั้งสองคนก็ระหองระแหงกัน แต่ฉันที่ยังเด็กไม่ได้
เห็นเหตุการณ์นั้น

ผลลัพธ์คือพ่อออกจากบ้านไป ส่วนพวกเรายังคงอาศัยต่อ